

KISS ANNA

Ellibegnek északnak a lepkék

*teleírt
lapok szálldosnak,*

*ellibegnek északnak
a lepkék,*

*legalább
nézz utánuk!,*

a falra film pereg:

...

*valaki nem
leli a kulcsot*

...

*lámpavirág-ajándék,
nem fújja el a
szél, elfújhatatlan*

...

*valaki három
nap, három éjjel
megy a száraz
mederben, látja a
vítól egyre messzebb
porladó hajókat,
három nap,
három éjjel*

...

*valaki a sötét
ló nyergében,
sebei hegednek,
nyílnak, hegednek,*

*folyton ép!, valaki
a Lancelot-i
időkből, kardjával
alszik, ha nem
veled, a tükörből
mindenki eltűnt*

...

*nem lelni
nyomukat a
szélben!, akiket
megtaláltak, nem
jönnek vissza
többé!, boldogtalan
időkben csak a
sztyeppék egyféle
virágözöne lángol
a horizontig*

...

*s az ő világuk a
nem múltó teleken!,
kinn ül a farkasokkal,
hallod, hóba
roskadnak a hegyek,
oszlop-szellemek
suttognak a holddal*

...

*az ő világuk,
mint a borulati
bíbor, tintakék,
tűzébe roskadnak
a dolgok, ha sötét
dobok rengenek!,
szétszóratott népe
ide gyűlik
holdtöltekor,
visszaint!, ezek
nyugtalan helyek*

...

valaki felhúzza az

ablakot, víz tombol
a torony derekáig,
mikor lenéz, az ott
lenn körben a
pokol!, ködben a
halászkunyhók,
vedlik a hullámbádog,
valami szellem
hangja a ködön
túlról...észak!

...

valaki levelez
az éggel: feldől
a tej, szalvéták
szállnak el, térnek
vissza válaszul

...

még néhány
lépés oda le, még
fényben a világos
mészkőfalak, a
horpadás víz-fényeket
vet rá, a jelekre,
világos, álomi lét!,
nincs szentebb
hely annál, ahol
békére lelsz

...

úgy járnak,
mint a szellemek
a mindig zárt
kapun át!, rengetik,
az ajtórácsot, a
mikéntek törlődnek
utoljára, mint a
túszok belső
filmjéről a kés

...

a dolgok nem

tehetnek semmiről,
egy sokat próbált
Fordnak hatalmas,
erős lelke van,
nem hagy magadra
a félsziget
mocsarai közt,
megáll a ház mögött,
s nem mozdul
többé

...

hajnalra mind
halottak!, mit
tehetnek a
rémült lóért,
feltépi a viharvert
kocsi ajtaját, leül
hozzá a sárba, társa
halkan káromkodik,
nem sokat vár ilyen
hajnaloktól, s „azoktól”
a plastik-kártyás
kódjaik mögött!

...

halott,
sötét a ház
áfonyalevelet
hord a szél a
vakuló tükröhöz:
nem ismeri a nőt,
aki visszanéz
rá belőle!,
a gyerek sem, a
nővérét mamázza,
húzkodja az
üres fiókokat

...

a sztyeppék
kőbabái nem

*felejtenek,
kinőnek a földből
és a hely örökre az
ő idejük helye!, a
kertek hóbabái
sem felejtenek,
gyermekkorunk
örökre az ő
idejük helye*

...

*csak egy nő
a lova nyergében,
orcái széltől vörösek,
hajáról a kendő
megkötve lóg le hátul,
talán azt kérdi, mit
keresel itt a kései
szivárvány alatt?,
felnyújtod az egyik
almát neki*

...

*de ki lát már
olyannak, mint a
fellegek!, Hölltől
idáig jönnek érted,
tamariszkuszok
lombján süvölt
sötétjük, jönnek érted,
neveket kiáltanak
virrasztó ablakodra*

...

*valaki jön a
sötét ló nyergében,
valaki a Lancelot-i
időkből, kardjával
alszik, ha nem
veled*

...

*valaki nem
leli a kulcsot*

...

*ellibegnek
északnak a lepkék*

...

*legalább nézz
utánuk!*

